

Prolog

Până la urmă, cele două canaturi ale ușii se deschiseră în fața lor și intrară într-o încăpere plină de o lumină divină. Centrul acesteia era dominat de o masă ovală, mare, din lemn de nuanță închisă, iar în fața ei se aflau doi bărbați așteptându-i nerăbdători.

— Mister Fontanelli, dați-mi voie să vi-i prezint pe partenerii mei, spuse tânărul avocat după ce închise ușa în spatele lor. Mai întâi tatăl meu, Gregorio Vacchi.

John strânse mâna unui bărbat cu privire pătrunzătoare, în jur de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat într-un costum gri la un rând și purtând ochelari cu ramă subțire de aur, care cu părul lui rar aducea cu un contabil. Ți-l puteai imagina ca avocat finanțist, la bara tribunalului administrativ, cu buzele-i subțiri citând paragrafe seci din codul comercial. Acesta îi strânse mâna rece, cu politețe formală, mormăind ceva de genul: „Mă bucur să vă cunosc“, fără să lase impresia că știa ce însemna asta, adică să se bucure.

Celălalt bărbat era ceva mai în vârstă, dar, cu părul lui buclat, des și cu sprâncenele stufoase care imprimau expresiei feței o anumită severitate, părea mult mai plin de viață. Purta un costum la două rânduri, bleumarin, o cravată severă, de club, și o batistă elegantă aranjată desăvârșit. Pe el ți-l puteai

imagina cu un pahar de șampanie în mână, într-un local cu pretenții, sărbătorind victoria într-un proces de crimă răsunător și la ore târzii ciupind vesel de fund chelnerițele. Strănsorea lui fu puternică și acesta îl privi pe John aproape neplăcut de direct în ochi, când se prezentă cu o voce gravă:

– Alberto Vacchi. Sunt unchiul lui Eduardo.

Abia acum remarcă John că, în dreptul uneia dintre ferestre, într-un fotoliu cu rezemători laterale proeminente pentru cap se mai afla cineva – un bărbat în vârstă, care ținea ochii închiși, fără a lăsa însă impresia că ar dormi. Părea mai curând prea epuizat pentru a-și putea menține în activitate toate simțurile. Peste gulerul moale al cămășii lui, deasupra căreia purta o vestă gri tricotată, se răsfrângea pielea ridată a gâtului. În poală avea o mică pernă din catifea, pe care își odihnea mâinile împreunate.

– Este *padrone*, spuse Eduardo Vacchi, care observase privirea lui John. Bunicul meu. După cum vedeți, suntem o firmă de familie.

John clătină doar din cap, neștiind ce să mai zică. Fu îndreptat către un scaun aflat singuratic în dreptul laturii mesei și se supuse gestului unei mâini care îi indică să ia loc. De cealaltă parte a mesei se aflau patru scaune unul lângă altul, cu rezemătorile sprijinite ordonat de marginea mesei; în dreptul fiecărui scaun fuseseră înșirate mape subțiri din piele neagră, fiecare având gravat un blazon.

– Doriți ceva de băut? fu întrebat. Cafea? Apă minerală?

– Cafea, vă rog, se auzi John răspunzând.

Avea aceeași senzație de nesiguranță care îl încercase atunci când intrase în holul hotelului Waldorf-Astoria.

Eduardo împărți ceștile de cafea pregătite pe o măsuță cu roțițe, puse lângă ele cănițele cu frișcă, zaharnițele din argint, turnă cafeaua și așeză cana lângă ceașca lui John. Cei trei Vacchi se așezară, Eduardo, pe locul din dreapta, din perspectiva lui John, Gregorio – tatăl – lângă el, și Alberto – unchiul – alături de acesta. Cel de-al patrulea scaun, din extrema dreaptă, rămase liber.

Se iscă un zgomot general, când toată lumea puse frișca, zahărul și începu să amestece în cafea. John privea pestrițătura tăbliei mesei. Era probabil dintr-un lemn de rădăcină. În timp ce amesteca în ceașcă cu lingurița grea, din argint, încercă să arunce o privire în jur.

Prin fêrestrele din spatele avocaților și se dezvăluia priveliștea unui New York sclipitor, în ale cărui văgăuni dansa lumina soarelui, și a unui East River strălucind într-un albastru profund cu pete mai luminoase. În dreapta și în stânga ferestrelor, perdele diafane, roze-gălbui, ce contrastau puternic cu mocheta groasă, de un roșu-închis imaculat și cu pereții albi ca zăpada. De necrezut! John sorbi din cafeaua aromată și tare, care aducea mai curând cu espresso pe care uneori i-l pregătea mama sa.

Eduardo Vacchi deschise mapa din fața lui, iar zgomotul înfundat, făcut pe tăblia mesei de piele în care era legată, răsună ca un semnal. John lăsă pe masă ceașca și mai trase o dată cu putere aer în piept. Începea.

– Mister Fontanelli, începu avocatul cel tânăr și se aplecă ușor în față, cu coatele sprijinite de masă și cu palmele împreunate. Acum tonul lui nu mai era cel amabil, ci să zicem că era oficial. Vă rugasem să aveți la dumneavoastră un document de

identitate – permisul de conducere, pașaportul sau ceva asemănător –, doar ca o formalitate, mă înțelegeți.

John dădu afirmativ din cap.

– Am permisul de conducere. Un moment.

Introduse mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor, se sperie când nu găsi nimic și imediat își aminti că pusese permisul în buzunarul interior al hainei. Febril, aproape cu mâinile tremurânde, întinse documentul peste masă. Avocatul îl luă, îl privi rapid, apoi, cu o înclinare a capului, îl întinse tatălui său care, spre deosebire de el, îl examină atât de atent, de parcă ar fi fost convins că avea de-a face cu un fals.

Eduardo zâmbi ușor.

– Și noi avem o dovadă a identității noastre. Scoase la iveală două documente cu aspect foarte oficial. Familia Vacchi rezidează de mai multe secole la Florența și aproape toți bărbații acestei familii au fost de generații fie avocați, fie curatori ai averilor. Primul document confirmă acest lucru; cel de-al doilea este o traducere în engleză a primului document, certificată de statul New York.

Îi întinse cele două documente lui John, care le cercetă nedumerit. Unul, aflat într-o folie transparentă, părea să fie destul de vechi. Un text în limba italiană, din care John înțelegea un cuvânt din zece, scris la mașină, pe o hârtie devenită cenușie odată cu trecerea anilor, având imprimată pe ea un blazon, cu nenumărate ștampile și semnături decolorate dedesubt. Traducerea în limba engleză, printată clar cu laser, prevăzută cu un timbru fiscal și cu o ștampilă notarială, părea cam încălцитă, plină de termeni juridici și, în măsura în care John o înțelegea, confirma ceea ce spusese tânărul Vacchi.

Despăgubirile la care a fost condamnat ExxonMobil pentru accidentul suferit de tancul petrolier „Exxon Valdez” în 1989.
4.000.000.000 \$

Puse cele două documente în fața sa și își încrucișă brațele. O nară i se zbătea și spera că acest lucru nu era vizibil.

Eduardo își împreună din nou palmele. Permisul de conducere al lui John ajunsese între timp la Alberto, care îl examina dând din cap binevoitor, apoi îl împinse încet în mijlocul mesei.

– Mister Fontanelli, sunteți moștenitorul unei averi considerabile, spuse Eduardo revenind la un ton oficial. Suntem aici pentru a vă comunica suma respectivă și condițiile acceptării moștenirii, iar, dacă dumneavoastră vă declarați gata să acceptați moștenirea, vom discuta pașii necesari pentru obținerea ei.

John confirmă nerăbdător:

– Hm... da, însă ați putea să-mi spuneți mai întâi cine a murit, de fapt?

– Dacă îmi permiteți, aș dori să amân un moment răspunsul la această întrebare. Este o poveste mai lungă. În orice caz, nu este cineva dintre rudele dumneavoastră apropiate.

– Și atunci cum de moștenesc ceva?

– După cum am spus, acest lucru nu poate fi explicat într-o frază ori două. De aceea vă rog să mai aveți răbdare. Pentru moment, se pune întrebarea: ar trebui să primiți o sumă de bani considerabilă. O vreți?

John izbucni involuntar în râs.

– OK. Care este suma?

– Peste optzeci de mii de dolari.

– Ați spus optzeci de mii?

– Da. Optzeci de mii.

Omule! John se sprijini de speteaza scaunului și expiră cu zgomot. Oh! Opt-zeci-de mii! Nu este de mirare că veniseră

Costul achiziției unui portavion
5.000.000.000 \$

patru bărbați. Optzeci de mii de dolari era o sumă frumușică. Dintr-odată! Omule, omule! Dintr-odată, asta trebuia mai întâi să fie digerată. Însemna... însemna că putea să meargă la colegiu, putea face asta lejer, fără să mai trebuiască să lucreze măcar o oră la vreo pizzerie prăpădită ori în altă parte. Optzeci de mii! Omule, dintr-un foc! Pur și simplu! De necrezut! Dacă el... O.K., trebuia să fie atent să nu devină megaloman. Putea să rămână în grupul cu care împărțea apartamentul, era OK, nu era ceva luxos, dar, dacă va trăi făcând economie... omule, îi vor ajunge banii chiar pentru o mașină la mâna a doua! Plus niște boarfe. Una-alta. Ehei, și fără să-și facă griji!

– Nu este rău, rosti în cele din urmă. Și ce mai vreți să știți acum de la mine? Dacă iau banii sau nu-i iau?

– Da.

– Acum o întrebare prostească: Chestia are vreun clenci? Odată cu suma moștenesc și niște datorii sau așa ceva?

– Nu. Moșteniți bani. Dacă sunteți de acord, primiți banii și puteți să faceți ce vreți cu ei.

John dădu din cap nedumerit.

– Vă imaginați că aș putea răspunde cu nu? Vă imaginați că ar putea *cineva* să spună nu?

Tânărul avocat ridică mâinile:

– Este o formalitate. Trebuie să întrebăm.

– Aha, OK. Ați întrebat. Și eu răspund da.

– Bun. Felicitările mele!

John ridică din umeri.

– Știți ceva? Am să cred abia când voi avea banii în mână.

– Aveți tot dreptul.

Dar nu era adevărat. Deja credea. Deși era o nebunie, mai mult decât o nebunie, să vină patru avocați din Italia la

New York ca să-i aducă un cadou de optzeci de mii de dolari lui, un tip care distribuia pizza din ușă-n ușă, amărât și insignifiant... gândi el. Dar în această încăpere era ceva care îi dădea siguranță. Siguranța că se afla la o răscruce din viața sa. De parcă toată viața ar fi așteptat să vină aici. O nebunie. Simțea cum se răspândea în el o căldură binefăcătoare.

Eduardo Vacchi închise servieta cu documente și, de parcă tocmai asta ar fi așteptat, tatăl lui – cum se numea acesta? Gregorio? – o desfăcu alături pe a lui. John simți furnicăături în ceafă și după sprâncene. Asta prea părea studiată. Acum urma partea proastă, marea șmecherie. Acum trebuia să fie atent.

– Din motive ce urmează să fie explicate – începu tatăl lui Eduardo, și tonul lui era atât de indiferent încât puteai crede că din gură îi va ieși praf –, cazul dumneavoastră, mister Fontanelli, este unic în istoria firmei noastre. Deși familia Vacchi se ocupă de generații de administrarea averilor, niciodată nu am mai avut o discuție de acest gen, și nici nu vom mai avea. Așadar, credem că lucrul cel mai bun este ca în caz de dubiu să fim mai bine prea prevăzători decât prea superficiali. Își scoase ochelarii și îi țină în mână clătîindu-i, apoi continuă: Un coleg și prieten, în urmă cu câțiva ani, a trăit deprimantă experiență ca, la deschiderea unui testament, unul dintre cei prezenți să moară sub ochii lui de un atac de cord, declanșat după toate probabilitățile, de șocul fericitei surprize de a afla că este moștenitorul unei averi importante. Trebuie spus că fusese vorba despre o sumă mai mare decât cea pe care v-a făcut-o cunoscută fiul meu, dar persoana respectivă nu fusese cu mult

Căștigurile anuale obținute de plan mondial din transportul ilegal de fugari, comerțul cu femei și cu copii cumpărați ori răpiți, vânzându ca prostituate, soldați ori forță de muncă ieftină. (Conform comunicatelor organizațiilor pentru drepturile omului, astăzi în întreaga lume sunt tratați ca adevărați sclavi mai mulți oameni decât în cea mai cumplită perioadă a comerțului colonial cu sclavi.)

mai în vârstă decât dumneavoastră și până la acel moment nu se cunoscuse că ar suferi de inimă. Își puse din nou ochelarii pe nas, se îndreptă și îl privi în ochi pe John. Înțelegeți ce vreau să spun?

John, care urmărise cu greutate prelegerea acestuia, confirmă automat, dar dădu apoi din cap negativ:

– Nu. Nu, nu înțeleg nimic. Moștenesc acum ori nu moștenesc?

– Moșteniți, nu aveți nici o grijă. Gregorio trase cu ochiul la mapa de pe masă și învărti niște hârtii pe ea. Adăugă: Tot ce v-a spus Eduardo este corect. Își ridică din nou privirea: Totul până la sumă.

– Până la sumă?

– Nu moșteniți optzeci de mii, ci peste patru milioane de dolari.

John se holba la el cu senzația că se oprise timpul, se holba la interlocutor, și singurul lucru care se mișcă fu doar maxilarul lui inferior, care o luă în jos fără să îl poată opri ori influența într-un fel.

Patru!

Milioane!

De dolari!

– Uau! exclamă el. Își trecu mâinile prin păr, ridică privirea în tavan și mai exclamă încă o dată: Uau!

După care începu să râdă. Își răvăși părul și râse ca un nebun. Patru milioane de dolari! Nu se putea liniști, râdea și probabil că celorlalți tocmai le trecea prin cap să cheme o mașină de la salvare. Patru milioane! *Patru milioane!*

Îl mai privi o dată pe avocatul din îndepărtata Florență. Lumina de primăvară îi conferea părului său rar aspectul

unei aureole. Îi venea să-l sărute. Pe toți i-ar săruta. Au venit ca să îi pună în poală patru milioane de dolari! Râse din nou și râse, și râse.

– Uau! mai exclamă o dată când își recăpătă respirația. Înțeleg. Aveați dreptate că mă va lovi damblaua când îmi veți spune că am moștenit patru milioane, corect?

– S-ar putea zice așa, confirmă Gregorio Vacchi, căruia i se ivise un zâmbet în colțul gurii.

– Și știți ceva? Aveți dreptate. M-ar fi lovit damblaua. Oh, omule...! Își duse mâna la gură și nu mai știa unde să se mai dăte. Știți dumneavoastră că eu am avut alaltăieri cea mai groaznică noapte a vieții mele – și asta numai pentru că nu aveam bani de metrou? Un amărât de dolar, douăzeci și cinci de cenți păduchioși? Și dumneavoastră veniți acum și-mi vorbiți de patru milioane...

Nf. Nf. Nf. Dumnezeu știe că treaba cu infarctul nu era o minciună. Inima îi bătea nebunește. Simpla imagine a banilor făcea să-i bubuie pulsul de parcă ar fi făcut sex.

Patru milioane de dolari. Era... Erau mai mult decât simpli bani. Era o altă viață. Cu patru milioane de dolari putea să facă orice și-ar fi dorit. Cu patru milioane de dolari nu mai trebuia să muncească nici o zi din viață. Nu avea nici o importanță dacă avea ori nu avea studii, dacă era ori nu era cel mai prost pictor din lume.

– Și chiar este adevărat? se simți brusc obligat să întrebe. Adică, vreau să spun că nu apare deodată cineva și zice: Sâc! Ați fost filmat cu camera ascunsă! Sau altceva de acest gen? Discutăm de bani adevărați, de o moștenire reală?

Avocatul ridică din sprâncene de parcă această idee ar fi fost pentru el o ilustrare a absurdului.